

“Fiecare dintre noi este un personaj principal”

Stagiunea teatrală 1997-1998 oferă publicului o reîn-tâlnire cu Matei Vișniec, prin montarea la Teatrul Mic a piesei **Bine, mamă, da' ăștia povestesc în actu' doi ce se întâmplă-n actu' întâi**, în regia Nonei Ciobanu.

Se pare că asistăm la o parafrază comică a situațiilor din Beckett și Mrożek, la o “fantezie, mascaradă, bufonerie și experiment în două acte”, care se încheie în plină tradiție pirandelliană a revoltei împotriva dramaturgului și a textului.

Autorul omite însă un alt posibil termen al subtitlului: pretext. E cuvântul-cheie care definește raportul acțiunilor din cele două acte și totodată impulsul creator ce le-a dat naștere: fascinația autorului pentru teatru ca personaj. El devine, de fapt, singurul din piesă, hiperbolizat, reunindu-le în conturul său pe toate celelalte: Grubi, Bruno, Pendefunda, sacagiul, orbul, mama, recruții, majordomul, vizitiul. Și chiar pe spectatori.

În fața lor se deschid perspective incerte asupra unui nou statut al lumii. Există între cele două acte o posibilă “ogindă”, care retranspune imaginea creată de noi asupra noastră înșine și permite meditația la ideea existenței unui Teatru universal, în care distincția dintre joc și realitate, actor și spectator, personaj și identitate

proprie să fie greu sesizabilă. Viziunea Nonei Ciobanu se construiește pe această idee, pe care o și potențează la maximum. Astfel, episodul parodierii Revoluției Franceze, de o mai mare amploare în text, este tratat scenic superficial, regizoarea utilizându-l doar ca pretext în susținerea momentului revoltei de factură pirandelliană, care confirmă linia directoare a spectacolului și în care se afirmă adevărul implacabil al acestei noi lumi: “Fiecare dintre noi este un personaj principal...”

Granița dintre joc și realitate a fost de mult ruptă. Personajele devin actorii care le interpretează. În spectacol suntem prinși cu toții: și cei de pe scenă, și cei din sală. Aceste două spații ajung să se confunde datorită deselor “incursiuni” între-

prinse printre rândurile de spectatori de cei ce dau viață piesei (Petre Nicolae, Gheorghe Visu, Claudiu Istodor, Vitalie Bantaș, Alexandru Repan, Simona Mihăescu, Nicolae Iliescu, Cristian Iacob, Liliana Pană, Radu Zetu...).

Alături de scenografia inspirată a lui Iulian Bălătescu, jocul lui Gheorghe Visu (Grubi) și Petre Nicolae (Bruno) susține în prima parte a spectacolului ambiguitatea atmosferei, pentru ca în actul al II-lea calitățile interpretative ale actorilor să permită adevărate revărsări de dinamism.

Dispariția lor în groapa care centrare, pe parcursul unei ore și jumătate, spațiul de joc nu înscrie nici un final-concluzie, ci mai curând un continuum. Te aștepți să-i vezi ieșind din ea și reluându-și rolurile în această lume-teatru.

Alina Mang

studentă anul II Teatologie

foto: A. OIS
Petre Nicolae și Gheorghe Visu în *Bine, mamă... de Matei Vișniec*